

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **T. M.**
sídlem R. 36, Š.
zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem
sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje,**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.10.2016, č.j. JMK 154008/2016, sp. zn. S-JMK 138543/2016/ODOS/Př,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17.10.2016, č.j. JMK 154008/2016, sp. zn. S-JMK 138543/2016/ODOS/Př, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí Městského úřadu Rosice ze dne 16.8.2016, č.j. MR-S 17626/15-ODO PAL/13, sp. zn. MR-S 17626/15-ODO PAL, kterým bylo rozhodnuto o správním deliktu žalobce podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“).

II. Obsah žaloby

2. Žalobce namítá, že použitý rychloměr není automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Použitý rychloměr nebyl podle žalobce „automatem“. Šlo o přenosný rychloměr, který byl na místo měření přivezen strážníky městské policie. Strážníci městské policie se při měření u radaru museli nacházet, a proto měli možnost řidiče vozidla ihned zastavit a ztotožnit. Prvostupňový správní orgán se měl v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí alespoň ve stručnosti zabývat tím, zda byl použit automatizovaný technický prostředek bez obsluhy. To, že šlo o prostředek bez obsluhy, dovodil prvostupňový správní orgán pouze z úředního záznamu, což je podle žalobce nedostatečné. Žalobce dále namítá, že nebyly provedeny nezbytné kroky ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu ke zjištění pachatele přestupku. To, že žalobcem označená osoba k výzvě prvostupňového správního orgánu uvedla, že vozidlo žalobce neřídila, je podle žalobce pochopitelná reakce. Prvostupňový správní orgán měl podle žalobce usilovat o zjištění pachatele přestupku; žalobcem označená osoba měla být alespoň vyzvána k osobnímu podání vysvětlení. Teprve z vyjádření žalobcem označené osoby mohl prvostupňový správní orgán učinit závěr o tom, zda tato osoba vozidlo žalobce řídila. Jestliže dospěl prvostupňový správní orgán k závěru, že zmocněnec žalobce neoznačil za řidiče vozidla pana P. poprvé, měl mít žalobce možnost se k této skutečnosti vyjádřit. To, že pan P. byl často označován řidičem v případech, ve kterých vystupoval zmocněnec žalobce, pramení z toho, že pan P. se podílel na „carsharingu“.
3. Povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanoví nesplnitelnou povinnost a je tak podle žalobce v rozporu s ústavou. Žalobce dále namítá, že nebylo nijak prokázáno splnění podmínky Policií České republiky určených úseků dle § 79a zákona o silničním provozu, a výstup z měření proto není použitelným důkazem v souladu s doktrínou „ovoce z otráveného stromu“. Žalobce se dále domáhá, aby soud zajistil přezkoušení použitého rychloměru dle § 11a odst. 1 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii (dále jen „zákon o metrologii“). Žalobce spatřuje rozpor v tom, že ověření rychloměru prováděl výrobce, u kterého lze dovodit zájem na udělení ověření i výrobkům, které nemají potřebné metrologické vlastnosti. Navíc podle žalobce nebylo prokázáno, v jakém směru vozidlo jelo. Výrok prvostupňového rozhodnutí je proto nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost. Nebylo ani prokázáno, zda se vozidlo nacházelo v zastavěné oblasti – ze snímku není patrné, kde došlo ke změření rychlosti vozidla.

4. Žalobce tedy z uvedených důvodů navrhuje napadené rozhodnutí i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí zrušit pro nezákonnost. Na tomto procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejší soudem.

III. Obsah vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Žalovaný dále uvedl, že silniční radar fungoval v automatickém režimu bez obsluhy. Fotografie je podle žalovaného dostatečně kvalitní pro rozeznání registrační značky vozidla a správní orgán podle žalovaného učinil dostatečné kroky pro zjištění pachatele přestupku. Prvostupňový správní orgán uvedl spisové značky správních řízení, ze kterých mu bylo z úřední činnosti známo, že byla osoba řidiče oznámena účelově. Povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu není v rozporu s ústavním pořádkem. Žalobce podle žalovaného některé v žalobě uplatněné námitky v průběhu správního řízení neuplatnil.
6. Žalovaný tedy navrhuje, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta, a na tomto procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejší soudem.

IV. Posouzení věci

7. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
8. Napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno v mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s.ř.s. Soud rozhodoval bez jednání za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s.ř.s.
9. Žaloba není důvodná (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
10. Přestože je zákonodárcem zvolená objektivní odpovědnost provozovatele vozidla s možností liberace v tuzemském právním řádu (u fyzické osoby) neobvyklá, není nepřípustná či protiústavní (jak ostatně uvedl i Ústavní soud v plenárním nálezu ze dne 16.5.2018, sp.zn. Pl. ÚS 15/16). Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se provozovatel vozidla dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
11. Žalobce namítá, že prvostupňové rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, neboť z výroku prvostupňového rozhodnutí není seznatelné, v jakém směru vozidlo jelo. Správní rozhodnutí, kterým je ukládána pokuta za správní delikt, je nesrozumitelné mimo jiné tehdy, není-li z jeho výroku zřejmé, jakého skutku se rozhodnutí týká. Smyslem jednoznačné a nezaměnitelné identifikace skutku je, aby bylo zabráněno dvojímu trestání za týž skutek. Prvostupňový správní orgán skutek vymezil dnem (11.10.2015), časem (23:34 hodin) a místem (Brněnská 384). Je tedy pravdou, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí směr jízdy vozidla uveden není. Podle zdejšího soudu však neuvedení směru jízdy vozidla žalobce nepřezkoumatelnost výroku prvostupňového rozhodnutí nezpůsobuje. Skutek je jednoznačně a nezaměnitelně identifikován uvedením místa a času spáchání správního deliktu.

12. Žalobce dále namítá, že použitý rychloměr nebyl automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud bylo porušení pravidel zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání. Pod pojem „automatizovaný technický prostředek“ lze zahrnout technické prostředky trvale nainstalované a zpravidla pevně zabudované na určitém místě, které nevyžadují přítomnost obsluhujícího personálu. Takové zařízení je obsluhou pouze umístěno, nainstalováno, případně spuštěno, avšak samotné měření již probíhá automaticky bez toho, aby obsluha takové zařízení ovládala. Z „doplnění oznámení o přestupku“ ze dne 27.11.2015 (č.l. 4 ve správním spisu) je zřejmé, že měření rychlosti vozidla bylo prováděno v automatizovaném režimu. Z ověřovacího listu č. 106/15 žurnalizovaného ve správním spisu na č.l. 5 pak zdejšímu soudu vyplývá, že silniční radarový rychloměr RAMER10T „...byl jako stanovené měřidlo ověřen a lze jej používat k měření rychlosti za dodržování Návodů k obsluze...“. To, že rychlost vozidla provozovaného žalobcem byla změřena v automatickém režimu, vyplývá z bodu 2.6 ověřovacího listu č. 106/15; silniční radarový rychloměr na ulici Brněnská byl dle ověřovacího listu umístěn ve skříni (výrobní číslo skříně 14/0274). Už z toho je podle zdejšího soudu zřejmé, že se jedná o zařízení bez lidské obsluhy, které není nutné před každým měřením nastavit, ustavit do správné polohy či zvolit pro něj vhodné měřicí stanoviště, jak namítá žalobce. Za této situace zdejší soud nepovažoval za nutné provádět důkaz žalobcem předloženým návodem k měřidlu. To, že měření bylo provedeno v automatickém režimu bez obsluhy, konstatoval také prvostupňový správní orgán (str. 5 prvostupňového rozhodnutí).
13. Podle žalobce ověření rychloměru prováděl výrobce, a proto navrhuje, aby zdejší soud zajistil přezkoušení rychloměru dle § 11a odst. 1 zákona o metrologii. Z ověřovacího listu č. 106/15 soudu vyplývá, že RAMET a.s., která ověřovací list č. 106/15 k silničnímu radarovému rychloměru RAMER10T dle § 9 odst. 2 zákona o metrologii vydala, je autorizovaným metrologickým střediskem ve smyslu téhož zákona. Údaje z rychloměru nepředstavují nezpochybnitelný důkaz (shodně odst. 27 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14.6.2017, č.j. 7 As 312/2016-26), v nyní posuzované věci však žalobce uvedl pouze obecná tvrzení o hypotetickém zájmu výrobce silničního radarového rychloměru udělit ověření i výrobkům, které nemají potřebné metrologické vlastnosti. Ze správního spisu ani ze žalobcem uplatněné argumentace však nevyplývá, že by rychlost naměřená silničním radarovým rychloměrem v nyní posuzované věci neodpovídala skutečnosti. Zdejší soud proto nepřistoupil k přezkoušení stanoveného měřidla (silničního radarového rychloměru) dle § 11a zákona o metrologii.
14. Zdejší soud nedává žalobci zapravdu ani v tom, že měření nebylo provedeno na místě určené Policií České republiky dle § 79a zákona o silničním provozu. Z listiny „Schválení úseků pro měření rychlosti MP Rosice“ č.j. KRPB-10685-2/Čj-2009-060307 ze dne 17.3.2009 je patrné, že „...silnice I/23, ulice Brněnská v úseku mezi kruhovou křižovatkou k marketům Palackého náměstí...“ byla určeným úsekem dle § 79a zákona o silničním provozu. Z této listiny dále vyplývá, že místo měření se nacházelo v zastavěné oblasti: „...v úseku jsou dva frekventované přechody pro chodce, zastávky IDS, rodinná zástavby, výjezd z BČS a marketů...“.

15. Žalobce dále namítá, že nebyly splněny podmínky dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezačal řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno. Žalobce (jeho zmocněnec) v reakci na výzvu ze dne 14.10.2015 sdělil, že vozidlo v předmětné době řídil D. P. D. P. dle sdělení, která procházejí správním spisem na č.l. 8 a č.l. 9, uvedl, že vozidlo žalobce (registrační značka vozidla x) neřídil. Žalobce své tvrzení o tom, že jeho vozidlo užíval D. P., nijak blíže nekonkretizoval ani neprokázal. To, že by se D. P. podílel na carsharingu, žalobce poprvé sdělil až v podané žalobě, aniž by to jakkoli doložil. Zdejší soud tedy tomuto žalobcovu tvrzení neuvěřil. Zdejšímu soudu je totiž známa praxe zmocněnce žalobce, který opakovaně označuje tytéž osoby (mj. i D. P.) jako řidiče vozidel, kterými byly spáchány přestupky, v různých správních řízeních. Na to také upozornil žalovaný (na str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí). Za této situace byly podle zdejšího soudu podmínky dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu splněny.
16. Zdejší soud tak má za to, že žalovaný aplikoval správný právní předpis, v jeho mezích správnou právní normu, přitom pochybení, jež by mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se nedopustil ani při její aplikaci na zjištěný skutkový stav. Zdejší soud tak neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

17. O nákladech řízení účastníků bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla soudem přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 10. října 2018

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu